

Звіт депутатки Житомирської обласної ради Людмили КИЦАК за 2022 рік

Цьогоріч депутатська діяльність набула для мене зовсім іншого значення та смаку. Перші два місяці року – це була ретельна підготовка до Першого форуму жіночого лідерства на Житомирщині. У плані роботи депутатської групи з гендерних питань «Рівні можливості» Житомирської області цей форум був запланований і підготовлений на 25 лютого, у день народження Лесі України. Проте йому так і не судилося відбутися через повномасштабне вторгнення росії.

24 лютого 2022 року перевернуло життя кожного українця, враховуючи і моє. 24 лютого я, як і всі українці, почала працювати виключно на перемогу.

Уже 25 лютого було організовано забір крові мешканців Бердичівського району на території Гришковецької громади. За цей день 150 людей поповнили банк крові області.

Уже 26 лютого нашою командою було організовано Гуманітарний штаб Бердичівщини, який об'єднав усіх охочих волонтерів району заради допомоги нашій територіальній обороні, людям, які втікали із зони ведення активних бойових дій, та Збройним Силам України. Я дякую Ружинській, Бердичівській, Андрушівській, Семенівській, Гришковецькій, Райгородоцькій, Червоненській, Швайківській, Краснопільській громадам за взаємодію та взаємодопомогу у роботі гуманітарних та волонтерських осередків.

З першого дня війни з'явилася гостра потреба у розселенні людей. Отож мені вдалося налагодити співпрацю із обласними закладами на території Бердичева для швидкого розселення людей, які транзитом рухалися через наше місто далі на Західну Україну. Зі мною працювала команда невтомних волонтерів, які чергували вдень і вночі, відповідаючи на дзвінки та поселяючи людей на безкоштовну ночівлю.

Наступним важливим кроком була організація гарячого харчування для територіальної оборони та людей, які потребували їжі. У співпраці із Гришковецькою громадою та величезною групою людей доброї волі було організовано волонтерську кухню, яка готувала та розвозила гарячі страви тричі на день по визначених точках. Крім того, до волонтерської кухонної ініціативи долучилося наше місцеве кафе «Родичі» та кухня «Гудфуд»: я дуже вдячна цим командам за невтомну працю.

Далі необхідністю стали прямі зв'язки із європейськими країнами, адже українські ресурси вичерпні, а наш Гуманітарний штаб Бердичівщини став осередком, куди зверталися і звертаються за допомогою і внутрішньо переміщені особи, і захисники.

Я знайшла контакти із польськими та німецькими організаціями, які стали нашими надійними друзями. Завдяки співпраці із Благодійним фондом Богдана Кицака наш гуманітарний штаб постійно поповнюється необхідним речами, які обліковуються та передаються внутрішньо переміщеним особам, закладам, які їх приймають, та військовим. Не завжди все просто у комунікації, але ми вдячні нашим партнерам за будь-яку допомогу.

Важливою своєю місією сьогодні я бачу налагодження дипломатичних контактів між нашою областю та польськими містами. Перебуваючи із робочим візитом у Любліні та Варшаві, зустрічаючись із депутатами польських міст та Сейму, я відчуваю потужну підтримку України. Усі пропозиції про співпрацю та подальшу комунікацію сприймаються радо, тому вірю, що завдяки розумній взаємодії нам вдасться реалізувати чимало проєктів.

Варто згадати і про просвітницьку діяльність. Серед реалізованих культурних ініціатив – видання книг місцевих авторів Петра Білоуса «росія – не росія» та Юрія Балюка «Серпокрильці». Нині це теж важливий фронт, адже спілкуючись на презентаціях із мешканцями Бердичівського району, розумію, якою важливою для них сьогодні культурно-просвітницька робота.

Крім того, до Всесвітньої кампанії «16 днів проти насильства» було організовано і проведено цикл заходів «Житомирщина проти насильства», частина з яких відбулася в Бердичеві.

Актуальним напрямком роботи цього року була цивільна оборона: ще до війни ми розпочали спільно із Бердичівським медичним коледжем курс тренінгів про першу медичну допомогу. Ці тренінги ми продовжили після повномасштабного вторгнення, залучивши волонтера із США Деймса Віллі.

Безперечно, слід сказати і про гуманітарні місії, які були організовані на деокуповані території Київщини та пізніше Херсонщини, про волонтерські поїздки на передову до українських військових.

За цей рік я дякую Богові та людям, які були поруч зі мною. Кожному волонтеру, який своїми обіймами додавав сили працювати далі, кожному військовому, який своєю присутністю вселяє віру в перемогу, своїй родині, яка мене підтримує в найскладніші хвилини.

*Людмила КИЦАК,
Депутатка Житомирської обласної ради*